

[Poul Sørensen.]

klare problemet sådan, at ledig arbejdskraft bliver henvist til de arbejdsopgaver, som mangler arbejdskraft. Jeg vil gerne sige til den højtærede socialminister, at det område vil det konservative folkeparti vie sin interesse i den kommende tid, og vi vil bede om, når denne sag skal løses, at få hele den moderne arbejdsanvisning belyst.

Jeg tør ikke på forhånd sige, om man skal gå ud fra arbejdsløshedskassernes form for selvanvisning af arbejdskraft, men det er selvfølgelig et problem, man nu må gå igennem. Anvisningen er i årevis foregået på denne måde, og ingen har nærmet sig problemet; men jeg sætter det nu på dagsordenen som noget, mit parti vil interessere sig stærkt for, idet vi vil rejse det spørgsmål, om det ikke var formålstjenligt at føre arbejdsanvisningen bort fra kasserne og søge at finde et redskab, et instrument, et kontor, eller hvad man vil kalde det, som på bedre måde kan klare anvisningsproblemet i forbindelse med eller ved siden af de 37 amtsarbejdsanvisningskontorer og filialer, vi i øjeblikket har.

Idet jeg vender mig til det problem, der her skal diskuteres, vil jeg for det første sige, at mit parti mener, at arbejdsløshedskassernes opbygningsform er overordentlig forældet. Den vækst, der er sket fra et medlemsantal på et par hundrede til over 245 000 medlemmer, viser, at arbejdsløshedsforsikringens opbygning ikke kan svare til den tid, vi lever i. Når man fra det offentlige side ved siden af arbejdernes kontingenter, der udgør 110—115 mill. kr., yder 175—185 mill. kr., er det klart, at det offentlige har ret og pligt til at tale med om og undersøge disse forhold meget nøje — det kan ingen føle sig stødt over.

I den kommission, hvor jeg har den ære at sidde som mit partis repræsentant, og hvor vi har kunnet udtale os om sagen, har der for det konservative folkepartis vedkommende aldrig været tvivl om, at arbejdsløse arbejdsmænd skal have deres understøttelse; det behøver vi slet ikke at diskutere, det er for os en fuldstændig given sag. Men derfra at slutte, at vi ønsker at bygge videre på den nuværende ordning, kan man ikke; mine tidligere bemærkninger

har tydeligt angivet, at det ønsker det konservative folkeparti ikke.

Hvis vi ser på spørgsmålet om den økonomiske baggrund, skal jeg ikke gå regnskaberne igennem, de har ingen interesse i denne forbindelse. På det møde, arbejdsløshedskasserne nylig har holdt, og hvor deres repræsentanter var samlet, fandt man, at det krav, vi har stillet igennem årene og stadig stiller, at kontingentet burde reguleres med 10—15 øre om ugen, for at kasserne kunne blive berettiget til de millionbeløb, der omtales i lovforslaget, var urimeligt. Jeg mener ikke, vort krav har været uberettiget.

Da mine tal jo ofte betvivles, holder jeg mig til sikre tal i denne sag, nemlig de tal, som formanden for Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse har oplyst. Han meddelte på årsmødet, at pristallet var steget med 13 pct. fra juli 1953 til juli 1956, medens lønnen var steget med 19 pct. Jeg skal ingeniunde misunde arbejdsmændene den lønstigning, der har fundet sted, tværtimod, men disse tal viser jo, at det havde været ganske naturligt at lægge den omtalte, begrænsede forhøjelse på kontingentet, en forhøjelse, som jo slet ikke svarer til lønstigningen; derved kunne man have klaret det problem, vi nu står over for. Som vort parti allerede har sagt i kommissionen, vil vi ikke arbejde med på en stykkevis ændring af arbejdsløshedslovgivningen, men vi melder os som interesserede medarbejdere ved en omfattende ændring af denne lovgivning, og vi har også vore råd at give i den foreliggende sag.

Som det ærede medlem hr. Lorentzen sagde, må alle indrømme, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse er dårligt stillet, hvilket den også har givet udtryk for, ikke på den sidste, men på kongressen i 1950, idet man dengang fastslog følgende — jeg beder formanden om lov til at citere —:

„Baggrunden for en udligning“

— altså imellem kasserne —

„er i høj grad til stede; men vi er den ene part i sagen, og de andre er den anden. Lovgivningsvejen er efter min opfattelse spærret i øjeblikket. Det politiske styrkeforhold skal forrykkes ikke så lidt, før det bliver muligt at få tilvejebragt igennem en lovgivning rammerne for én fælles